

«Mes bejom pyrmī Pumpuri Latvijā»

Aija Mikele-Strušele

Kur cylvāks var pasasmeļt spēku? Te kotram byus sova atbiļde. Bet bīži vīn myusus īdvesmoj vyss skaistais, mōksla, muzyka, dzīsmes. Skaista dzīsmie īprīcynoј dvēseli, un tōs vōrdi bīži vīn līk ari aizadūmōt par dzeivī, par tōs vērtēibom un jāgu.

Tai tys nūteik, klausūtīs drycānīša Andra Eriņa dzīsmes, kas ir bezgola dvēseliskas, jo nōkušas nu sirds. Andra Eriņa talants un jō grupas "Dricānu Dominante" izpīļdeitōs dzīsmes prīcej cylvākus vysā Latvijā! Jō dzīsmes skaņ na tikai saītūs un gimiņu gūdūs, bet ari koncertzālēs, TV studijōs un pat Dzīsmu svātkūs.

Bet Andris Eriņš ir pazeistams ari kai zemņīks, un par tū mes vairōk stōsteisim.

Kaida situacija šūgod volda lauksaimniecībā, tū zyna visi. Maija mēness sōcēs ar leitainu un vāsu laiku, un pōrējī mēneši (junijs, julijs, augusts), kai sarunōjuši sovā storpā, turpynōja īt tymōs pošōs slīdēs. Ari Eriņu giminei nōcēs pīdzeivōt šū dobās radeitū katastrofu.

Myusu intervija nūtyka augusta pādejā nedēļā, kod beidzūt jau beja saulainōs dīnas.

«Tagad mums ražas nūvōkšonas laiks. Vakar tik smogi gōja, jo tehnika gryma teirumā. Pa kartupeļu kombaina transporteri gōja dubļu pologs, bet raža minimala. Golu golā nu šōs dubļu radeitōs slūdzes vacais kombains nūjuka: pōrtryuka transporters. Labi, ka ir ari jaunais kartupeļu kombains, kuru pagōjšgod izmēginōjom. Pārņ beja sauss, beja labi nūvōkt kartupeļus, putekli vīn ryuga teirumā.

Jau vairōk nakai 40 godus stōdu kartupeļus, bet šūgod ir vīneigais gods, kod nivīnu reizi teirumus naizvogōju un nanūecēju. Jo kai majā pīleja, tai vairs navārēja ībraukt teirumūs. Vīneigi pakalnenī, kur agrī kartupeli beja, ar traktoru atmuguriski braucu metrus symts leidz slapņajai vītai. Taidā veidā izvogōju napylnu pushektaru.

Mes īsōcem ar agrajim dīdzejtajim kartupelim 23. aprēlī. Ak, cik cereigis aprēļs izaskateja! Mes pyrmajā teirumā 'Annušku' stōdejom, tī loba zeme. Nu tik byus! A nikō... Aizpēldēja visi divi hektari... Bet kartupeļu stōdeišonu pabeidžu 30. junijā, pēc Pīterdīnas.

Pavysam kūpā īstōdejom 11–12 hektarus kartupeļu, bet realitate ir taida, ka teirumu vydūs nav nikō... Ražeiba švaka. Šūgod ari lokstu pyve beja agri, jo pōrōk lels mytrums.

Jo kaidu godu naizaug vīns kulturaugs, tod izaug cyts. Pārņ, pīmāram, beja milzeigs sausums, gaudi seiki – dāls Artūrs ar gaudkūpeibu nūsadorboј –, bet beja kolosala kartupeļu raža. Kartupeli izglōbe, bet šūgod – ni vīns, ni ūtrs...» stōsta Andris Eriņš.

Myusu sarunai pīsavīnōja Andra Eriņa dzeivesbīdre Aina.

«Šūgod prīcojamēs tik par pučem pūdūs, jo dōrzhā tōs izsleika. Mozdōrženš iudinī vysu vosoru nūstōvēja. Avenōjs jau kai dīkeitī auga. Volejbola teiklu šūgod nauzlykom, jo puse laukuma iudinī,» Aina īskicej leita radeitōs problemas.

Izarōda, Aina un Andris Eriņi šūgod jau atzeimēja 45 godu kōzu jubileju. Prīcojās par trejim mozbārnim.

«Šūgod februārī dāla Artūra giminē pīdzyma meitiņa Alise, bet meitas Agneses giminē aug Ance un Mārcis. Mozbārnī šūgod pīsdaleja skūlānu Dzīsmu svātkūs, tōpēc Ancei un Mārcim beja eisōks vosoras breivlaiks, kū pavadeit pi mums laukūs. Mozdālam vēl beja ari futbola trenini. Agnese dzeivoj Jaunolainē, jei strōdōj Olainē par skūlōtōju, ari mozbārnī turpat mōcōs,» stōsta Aina.

«Jūs asat vīns nu tim sauktajim Breša zemņīkim?» vaicoju Andrim.

«Jā! Asu Atmūdas laika aktivists, Tautas frontes naformalais liders, jo vajadzēja kū dareit ari ar smadzīnem, na tikai ar sauklim bļausteitīs.

Mes taisējamēs 23. augustā braukt uz Baltijas ceļu, bet maņ nasanōce, jo 1989. goda 17. augustā apstyprynōja mu-nu zemņīku saimniecību. Drycānu pogostā tod mes bejom divi pyrmī zemņīki – es un Aivars Kupris. Myusu zemņīku saimniecības dorbojās aizvīn, bet daudzi, kuri sōka saimnīkōt, dīmžāl laika gaitā naizturēja.

Kai apstyprynōja zemņīku saimniecību, tai uzreiz beja jōkōrtō dokumenti, jōaizpylda anketas, tūstorp ari bankā, tod tai beja Agroprom banka. Maņ zemņīku saimniecības pyrmāis dokuments vēl krīvu volūdā izdūts. Tōs papeiru kōrtōšonas dēļ tai ari naaizbraucū uz Baltijas ceļu, bet barikadēs beju. Beju I un II Tautas frontes kongresa delegats, pēc tam Rēzeknes rajona padūmes deputats, komitejas vadeju.

Kōpēc zemņīku saimniecībai īlyku nūsaukumu «Pumpuri»? Pyrmkōrt, tod es labi zynōju dzīdōtōju Austru Pumpuri, un mani jei ļūti uzrunōja ar sovu degsmi un dzīdōšonas manīri. Ūtrkōrt, kod vajadzēja raksteit saimniecības nūsaukumu, maņ prīškā beja kaut kaida bārnu grōmota. Atvēru tū un tekstā īraudzeju vōrdu – pumpuri. Eu, foršs nūsaukums! Tod dūmōju: nu sōkuma pumpuri, tod byus lapeņas, zīdeni un augli.

Tod mes bejom pyrmī «Pumpuri» Latvijā! Tagad, kod vadu gaudus nūdūt, maņ jau jautoј, kuri «Pumpuri», jo saimniecību ar taidu nūsaukumu ir daudz.

Mes bejom «Ūtrō īsaukuma» zemņīki, jo pošas pyrmōs zemņīku saimniecības tyka dybynōtas 1989. goda pavasarī.

Tagad gon vysur pasarōda naporeiza informacija, ka myusu zemņīku saimniecība dybynōta 1993. godā. Jo tod reformu uzskaitē vysus salyka, ka ir nu 1993. goda.

Kod nūdybynōju saimniecību, dabōjom 100 kubikmetrus bolku un kreditu 9000 rubļu. Pēc tam komisija atbrauce un pōrbaudeja, kai izmontōti leidzekli. Mums škiuņš un klāvs beja uzcalts voi tyvu pi pabeigšonas. Vēļ beja garaža, traktori nūpērkti, matynōšonas aparats, urbis, pīkabe, māsļu ōrdeitōjs. Skaidrs – vyss pa lītai, navajadzēja tū kreditu atdūt.

Tod mes bankā pajēmēmu kreditu traktora T-40 īgōdei, tys vysvairōk moksōja, un zīnit, kaidš beja goda procents? Tikai 0,75 %! A pēc tam jau deveņdasmytajūs godūs moksōju 60 % godā. Gryuši gōja. Jēzeņ, kai beja deveņdasmytajūs godūs... Tys beja ōrprōts,» stōsta Andris Eriņš.

«Atsaskotūt uz tim godim. Kai izdzeivōjot, kai pōrvarējot gryuteibas?»

«Tei saimnīkōšona beja drusku sazārōta. Mes bejom tykuši leidz 11 slaucamom gūvem, bet tai kai natōlu ir Drycānu centrs un tur beja pylni klēveni ar lūpim, centra īdzeivōtōjim ari vajadzēja kaut pa hektaram zemes. Un tod pa taidu aleju ryndā ar tom gūvem gōja uz ganeibom, tod ar slauktivem gōja. Tagad – nivīnas gūves pīcu kilometru apleicīnē. Vīna rynda klēvenū sabrukuši pīļneibā. Vīnā klēvenī ir kozas, tod vystas un pa kaidam rukšam. Vacōkajai paaudzei vairs nav spēka strōdōt, tys skaidrs, a kam jaunīm plēstīs – pylni veikali.

Vōrdu sokūt, mums atteisteit pīna lūpkūpeibu nabeja reali. Jo uzreiz beja praseibas – vajag vysmoz 25 lūpus voi 50, tod tikai var pīsadaleit projektūs. Bet kur mes tūs 50 lūpus izganeisim?

Mes jau tai vosorōs, kod gūves vysu apleik apād, dzynom tōs uz septeņu kilometru attōlim teirumim.

Maņ atbolsts beja tys, ka varēja kūpšonas cērtes izstrōdōt. Tod vēļ nabeja Latvijas Valsts meži, bet Valsts mežniecība. Tod dīzgon daudz strōdōju ar puišim, beja brigade izveidōta. 1997. godā nūpēru lentzōgi, pēc tam taras zōgi un vysaidus cytus zōdžus un garumōtōjus. Sovs gaters vēļ tagad ir.

Eistīneibā tī deveņdasmitī godi deve speitu, apsajīmšonu izturēt. Nagōja vīgli nikas. Nikas...» Andris Eriņš šketinoј sovas atmiņas.

Aina pībylst: «Tī trokai gōja.» «Es taču nūpryvatizēju vīnu telu fermu Pīlcīnē – 130 golvas. Cik tūs paju pōrpērku nu cylvākim. Faktiski tēi telu ferma beja uz brukšonu. Pōrvedem teljus uz šejīni, uz vacū kolhoza fermu, kas ari beja uz sabrukšonu.

Lūpus tod nūdevu gaļas kombinatam, bet tēi cena... Vaicōju, voi tod navar tū dzeivsvora cenu paceļt? Bet maņ soka: «Tu gribi tū cenu par dzeivsvoru ar visim nogim, rogim un kaulim, bet mums par tū cenu pīvede pylnu saldētovu ar liemenim.» Vēļōk uzzynōju, ka tod, kod Vōcija apsavīnōja, tur militārūs bazu nūlyktovōs beja kaidus 20 godus sasajdeita gaja.

Amerikas puse naļōve vest tū gaļu uz Ameriku, bet Eiropā nadabōja kur nūgryust. Tod myusu veiklī zāni par kapeiceņom pajēme tū gaļu un te «uzabarōja» – aizgryude vysus gaļas kombinatus. Tys beja taisni zemņīku gremdeišonas laiks, ka vysas armijas nūlyktovu produkcija īgōja gaļas kombinatus. Nu vītejim zemņīkim īpērka lūpus gaļai, bet cena beja moza.

Tys beja vysstulbōkais muns gōjīņš ar tū telu fermu. Labi, ka nabankrotējom,» A. Eriņš soka.

Zemņīku saimniecības «Pumpuri» grūži nu 2013. goda ir dāla Artūra rūkōs. Andris Eriņš izrōda tehniku, kū īsagōdōjis dāls, pasa-teicūt projektu leidzeklim.

«Artūrs apsaimnīkoј ap divi symti hektaru. Audzej gaudus, rapsi. Šūgod beja zērni kaidi 12–13 ha. Myusu zērni šūgod nūnōce pōrtyka. Gaudi – kvīši un auzas – lūpbareibai, mīžus dāls navārēja īsēt, jo pīleja un slapnis beja. Rudzys dīmžāl mes vairs naaudzejam jau dīzgon daudz godu.

Bet mes audzejam dōrženus – kōpustus, burkōnus, seipulus, golda bītes,» stōsta Andris.

«Kur jius dōrženus realizejat?»

«Agrōk pīgōdōjom skūlom un bārnu dōrzim pīlsātā. Tod tyka izstrōdōts nūlykums, ka tev pīlneigi vys ir jōpīgōdōј – ari Pekinas kōpusti, puravi, jōbyut pylnam komplektam, jo nav tai, tod navari.

Tagad dōrženus realizejam kaidom septeņom kafejīneicom, ari pōrstrōdes ceham «Lekon», kas ir golvonais jēmējs. Tai ka vys nūteik,» soka Eriņi.

«Un kai ir dzeivōt pīrūbezhā?»

«Mes tū pīrūbežu najiutom! Nā! Vīneigō pīrūbežas epizode beja šūgod. Mes ar sivu braucem un redzim – ceļa molā stōv policijas mašyna, rūbežsorgu mašyna un vēļ kaut kaida. Nu, mes tai lānōk braucam, jo mums vajadzēja nūsagrīzt uz sātas ceļa, un skotamēs – kaidi septeni malnīgsneji cilvēceni sēž ceļa molā. Nu tī – nalegalī migranti. Redz, nūkēre jūs, nacik tōlu nu rūbežas nabeja tykuši. Bet ka te staigōtu sveši, aizdūmeigi cylvāki, taidu gadejumu mums nav bejis. Tik seņ, seņ te beja kaut kaidi nažu tērgōtōji ībraukuši, ari malnīgsneji, kuri knapi krīvyksi prota runōt,» stōsta Andris Eriņš.

«Kū jius nūvālātu cylvākim, lai varātu izturēt smogūs laikūs?»

«Cerēt, ka cytu godu byus lobōk. Bet, ja nav cylvākam dzeives ryudejuma, tod cik gribi jam loba vēlej, jis vīnolga nūlaisš rūkas, meklēs, kur ir vīglōk. Tys, kurš pakōpeniski izgōjis vysaidus pōrbau-dejumus un izturējais, tam var ari nūvēlēt: palic vēļ taidš pats styprs, izturi un byus labi!» soka Andris Eriņš.

Un vēļ – 22. novembrī Drycānu kulturas nomā nūtikš grupas "Dricānu Dominante" 20 godu jubilejas koncerts! Gaideisim šū pasōkumu! ▣

Autores foto

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. #SIF_MAF2025
Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise Plus»
Par projekta «Robežnieki – Latgales stiprie laudis» rakstu saturu atbild to autori.

MAF
Mediju atbalsta fonds

ROBEŽNIEKI – LATGALES STIPRIE LAUDIS.

RĒZEKNE UN RĒZEKNES NOVADS

Gaida skaidrību

Ilze Sondore

Kā zināms, Parlaments 4. septembrī pirmajā lasījumā atbalstīja jauno pretmobilitātes infrastruktūras izveides likumu, kas paredz ieviest jaunu 30 kilometru pierobežas joslu. Likums nepieciešams, lai atvieglotu un paātrinātu austrumu robežas stiprināšanu, izvietojot pretmobilitātes un mobilitātes infrastruktūru iespējamai pretinieka bloķēšanai un aizkavēšanai.

Valsts prezidentam Edgaram Rinkēvičam viņa darba vizītes laikā 8. septembrī Rēzeknes novadā jautāju: kā nomierināt pierobežas iedzīvotāju prātus?

«Pirmkārt, es redzu, ka pēdējo nedēļu laikā Aizsardzības ministrija, Nacionālie bruņotie spēki tiešām vairāk dara, lai nāktu un runātu ar cilvēkiem. Otra lieta – visnomierinošākais būs brīdis, kad būs pieņemts attiecīgais pretmobilitātes infrastruktūras izveides likums.

Saeimas priekšsēdētāja, Saeimas aizsardzības, iekš-

lietu un korupcijas novēršanas komisijas priekšsēdētājs ir apliecinājuši, ka viņi darīs visu, lai pēc iespējas ātrāk sakārtotu juridisko rāmi. Domāju, ka tas arī nomierinās cilvēku prātus.

Nelaime ir tā, ka daudzi domā – tagad 30 km rādiusā nebūs nekādas saimnieciskās darbības. Nē, tā nav. Mēs runājam par apmēram 2000 ha, kas varētu būt atsavināmi. Un arī ne visi tie ir saimnieciskajā darbībā izmantojamā zeme vai meži.

Likumā ir iestrādāta arī taisnīga atlīdzība.

Es labi atceros, ka pirms kāda gada bija daudz diskusiju par Aizsardzības ministrijas un Klimata un enerģētikas ministrijas sagatavoto karti, kurā saistībā ar vēja parkiem arī iezīmēts, ka 50 km robežās nevarēs vairs neko darīt. Nu, tā nebija. Un šeit ir līdzīgi. Ir runa par noteiktiem Latvijas robežas un pierobežas apgabaliem, kuros ir jāizveido pretmobilitātes šķēršļi.

Bet mums rodas arī citas problēmas. Kad apmeklēju austrumu robežu, gan Nacionālo bruņoto spēku komandieris, gan Robežsardzes priekšnieki teica, ka tagad bieži vien cilvēki metas izcirst mežus. Mežs ir dabiskais aizsargšķērslis, tā izcīršana nav mūsu interesēs. Un tur, kur to izdara, patiesību sakot, uzliek par pienākumu vēl dziļāk taisīt aizsardzības būves un infrastātes. Un te es tiešām gribētu, lai Saeima pēc iespējas ātrāk nobalso par skaidriem, saprotamiem spēles noteikumiem. Tas arī vairāk nomierinās vai arī kādam tiks izšķirties, ko darīt tālāk.»

Likumprojektu otrajā lasījumā plānots skatīt oktobra sākumā. ▣

Autores foto

Valsts robežsardzes koledža iet laikam līdzī

Valsts robežsardzes koledžas direktors pulkvedis Mariks Petrušins.

Cik kadetu uzsāka mācības 1. septembrī?

– Šis gads priecē mūs ar to, ka kadetu – kandidātu ir vairāk nekā bija pēdējos piecos gados: mums šāds kadetu pieplūdums pēdējo reizi ir bijis 2019.–2020. gadā. Bija kovida laiks, pēc tam jauniešus aktīvi sāka aģitēt Nacionālie bruņotie spēki, tāpēc vasaras uzņemšanā bija vidēji 70–80 kadeti. Šobrīd pie mums mācības uzsāka 110 kadeti.

Vai robežsarga profesija ir populāra?

– Robežsarga profesija ir un paliek diezgan populāra, it sevišķi Latgalē. To nosaka dažādi faktori. Pirmkārt, tā ir garantēta darba vieta, strādāt var visā Latvijas teritorijā. Arī latgalietis, izmācoties pie mums, var braukt dienēt uz Rīgu vai uz Ventspili. Un otrs moments – lielu darbu ir paveikusi Iekšlietu ministrija un valdība, secīgi paaugstinot algas un sociālās garantijas amatpersonām. Robežsargiem pēdējos gados katru gadu ir augusi alga un apmaksātie medicīnas pakalpojumi, viņi ir apgādāti ar formastērpu, modernu aprīkojumu, mūsdienīgām dienesta telpām un transportlīdzekļiem utt.

Mūsu kadets no pirmās dienas saņem algu 806 eiro bruto, turklāt izglītība, dzīvošana un formastērps ir bezmaksas. Var teikt, ka šī alga faktiski ir ļoti laba stipendija. Koledžā ir noteikts arī sekmības koeficients: ja kadets mācās teicami (vidējā atzīme 8 un vairāk), alga vēl paaugstinās par apmēram 100 eiro.

Ja koledžas absolvents teicami mācās un ir aktīvs sportā, sabiedriskajā dzīvē, mēs piedāvājam viņam tādu bonusu kā uzreiz pieteikties īsā cikla profesionālās augstākās izglītības studiju programmā, ko arī realizē koledža. Šajā studiju programmā parasti tiek uzņemti jau dienotie robežsargi ar pieredzi, taču, izmantojot bonusu, jaunieši triju gadu laikā iegūst augstāko izglītību un var garantēti dienēt jebkurā Valsts robežsardzes struktūrvienībā jau virsnieka amatā.

Kāda ir kadetu kandidātu fiziskā sagatavotība?

– Pieteikušies bija vairāk nekā 200 kandidātu, mācības uzsāka 110, no visiem, kas neizturēja atlasi, apmēram 40 jaunieši «izkrita» fiziskās sagatavotības dēļ. 25 % – tas ir daudz. Apmēram tikpat neiziet medicīnas komisiju. Tas skumdina, jo mūsu kadeti ir gados jauni cilvēki, lielākajai daļai ir

20–30 gadi. Daudziem ir jādodomā par savu dzīvesveidu.

Normatīvi ir obligāti – robežsargam ir jābūt fiziski sagatavotam, lai pildītu dienesta pienākumus. Taču tie nav olimpiskie normatīvi. Koledžas teritorijā ir stadions, vairākas sporta zāles, kur kadeti pastāvīgi uzlabo savu fizisko sagatavotību.

Kādā vecumā nāk pie jums mācīties?

– No 110 kadetiem 12 ir vecāki par 30 gadiem, pieci vecāki par 35 gadiem, pārējie ir no 19 līdz 30 gadiem. Šobrīd mēs aicinām dienestā jauniešus no 18 līdz 40 gadiem, jo vienmēr dzīvē ir iespēja kaut ko pamainīt, pārkvalificēties un iegūt stabili darbvietu iespējami tuvāk mājām. Un cilvēki izmanto šo iespēju. Gadās, ka cilvēks pastrādāja biznesā vai ārzemēs, business «neizgāja» vai Latvijas pilsonis atgriezās mājās Latvijā, bet grūti uzreiz uzsākt savu biznesu vai atrast jaunu darbu, dienests Valsts robežsardzē ir teicama iespēja gūt stabilitāti dzīvē.

Kāpēc koledžā ir divas uzņemšanas?

– Vasaras uzņemšanā pārsvarā ir vidusskolu absolventi. Otrā uzņemšana ir janvārī, grupas ir mazākas, 20–40 cilvēki. Tās domātas tiem, kuri vai nu netika citās augstskolās, vai nolēma no jaunā gada sākt jaunu dzīvi, vai arī bieži vien tie, kuri kaut kādu apsvērumu dēļ netika koledžā vasarā, piemēram, nenokārtoja fiziskās sagatavotības pārbaudījumu, neizgāja medicīnas komisiju utt., – viņi nedaudz patrenējās, pārstejas un piesakās atkārtoti, parasti – veiksmīgi. Kopā mēs varam apmācīt 180 robežsargus dažādās mācību un studiju programmās.

Pastāstiet par pasniedzējiem.

– Pasniedzēji pie mums pārsvarā ir dienotie robežsargi. Ir daži vieslektori, pārsvarā no Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijas, un, protams, mēs pieaicinām kādu vieslektoru no ārzemēm. Papildus robežsargu izglītībai lielākajai daļai pasniedzēju ir maģistra izglītība dažādās jomās, kā arī koledžā ir viens pedagogoijas zinātņu doktors, bet vēl viens virsnieks studē doktorantūrā. Daudzi mūsu pasniedzēji piedalās dažādos ārzemju projektos, kur gan paši pasniedz, gan iegūst labāko pieredzi no citu valstu robežsargiem. Gan mūsu pasniedzēji, gan kadeti piedalās ERASMUS+ pieredzes apmaiņas programmās.

Turpinājums 15. lpp.

Irina Antonova

Nav nejaušība, ka Valsts robežsardzes koledža (VRK) atrodas tieši Rēzeknē – Latgales sirdī. Rēzeknes novads atrodas pierobežā, Latgales centrā un arī Latvijas austrumu robežas centrā. VRK pastāv no 1992. gada, tagad tā ir vienīgā izglītības iestāde valstī, kur var iegūt robežsarga profesiju. Šodien stāstīsim par to, vai tā ir pieprasīta vietējo iedzīvotāju vidū, par koledžas ikdienu, jauno kadetu uzņemšanu un infrastruktūras paplašināšanu.

Uz jautājumiem atbild Valsts robežsardzes koledžas direktors pulkvedis Mariks Petrušins.

Kāpēc Valsts robežsardzes koledža atrodas Rēzeknē?

– Tas ir pašsaprotami vairāku apsvērumu dēļ, jo Rēzekne atrodas Latgales centrā, arī Latvijas austrumu robežas centrā, tuvu ir gan Krievijas, gan Baltkrievijas robeža, un nepieciešamības gadījumā koledžas personāls brauc atbalstīt Valsts robežsardzi savu uzdevumu izpildē uz

austrumu robežas. Arī no personāla viedokļa tas ir labi, ņemot vērā to, ka tieši šeit ir lielākais robežsardzes struktūrvienību skaits un profesionāli robežsargi (tikai tādi dienē Valsts robežsardzē no 1998. gada) pārsvarā izvēlas dienesta vietu netālu no savām mājām. Svarīgi arī, ka Rēzeknē ir laba infrastruktūra, satiksme un ērta nokļūšana.

Valsts robežsardzes koledža iet laikam līdzī

Kinoloģijas centrā

Sākums 14. lpp.

Kinologu sagatavošana

Viens no apmācību virzieniem Valsts robežsardzes koledžā ir kinologu sagatavošana. Kinologus gatavo darbam ar tiem suņiem, kurus iegūst tepat koledžā. Šeit ir sava audzētava, kur dzimst divu šķirņu kucēni – vācu aitū suns un beļģu aitū suns. Ar šiem suņiem strādā visa robežsardze.

Kā kļūt par kinologu

VRK Kinoloģijas dienesta Kinoloģijas centra vecākais inspektors kapteinis Guntars Apinis un suns Unda.

Lai kļūtu par kinologu, ir jābūt vismaz robežsarga izglītībai, pēc tam kinoloģija ir kā specializācija. Kadetis iepazīstina ar Kinoloģijas centru, ļauj padarboties ar suņiem, ar kucēniem. Darbs ar suņiem nav vienkāršs, tam ir jābūt aicinājumam, un no 100 kadetiņiem tiek atlasīti četri–seši. Viņi, uzsākot darbu Valsts robežsardzē, atgriežas koledžā, lai saņemtu kucēnu un sāktu ar to apmācības kursu, kas ar pārtraukumiem ilgst apmēram vienu gadu. Šajā laikā kucēns ar savu kinologu apgūst gan paklausības prasmes, gan arī kādu no robežsargu suņa specializācijām – pēdu dzīšana, narotiku meklēšana, sprāgstvielu meklēšana u. c. Pēc tam ar savu suni kinologs strādā 8–10 gadus, suns tiek uzturēts par valsts līdzekļiem, bet kinologs par teicami sagatavotu suni var saņemt piemaksas.

Būvē jaunu Kinoloģijas centra kompleksu

VRK Kinoloģijas dienesta priekšnieks pulkvedis Aleksandrs Petrovskis.

Robežsardzes koledžā kinologiem ir sava infrastruktūra. Vecais Kinoloģijas centrs izbūvēts 1999. gadā. Kinoloģijas dienesta priekšnieks pulkvedis Aleksandrs Petrovskis pastāstīja, ka telpu ēkās ir par maz, arī materiāli, no kuriem ēkas būvētas, ir novecojuši un neatbilst energoefektivitātes nosacījumiem, tāpēc tika nolemts izbūvēt jaunu Kinoloģijas centru.

Radās iespēja piedalīties projektā, kas tika izmantota. Pirms gada šeit uzsāka jauna Kinoloģijas centra kompleksa būvniecību, kuru plānots pabeigt līdz 2026. gada 31. augustam. Projekta kopējais finansējums ir 5 051 367 eiro, no tiem Eiropas Savienības līdzfinansējums ir 3 788 525 eiro, valsts budžeta finansējums – 1 262 842 eiro.

Projekta īstenošanas rezultātā tiks izbūvēts jauns, dienesta suņu pamatapmācībai specializēts Kinoloģijas centrs, lai īstenotu tajā centralizētu un uz attīstību orientētu apmācības sistēmu tiesībsargāšanas iestāžu kinologiem un dienesta suņiem.

Būvlaukumā, ko apmeklējām, valdīja rosība, jau uzceltas vairākas ēkas, darbus veic vietējā firma SIA «Latgales būve». Pašlaik tiek realizēta pirmās kārtas būvniecība, kas paredz administratīvās ēkas, garāžas piecām automašīnām un bunkura sprāgstvielu glabāšanai būvniecību. Administratīvā ēka izskatās liela un moderna.

«Ēkas pirmajā stāvā būs telpas instruktoriem, atpūtas telpa, otrajā stāvā – dienesta viesnīca (40 vietas), kas paredzēta kinologiem, kuri atbrauc no robežas un no citām iestādēm,» stāsta A. Petrovskis.

Koledžā jau plāno Kinoloģijas centra kompleksa 2. un 3. kārtu, kas paredz suņu voljēru un mācību laboratorijas celtniecību. Tas ir nākamais projekts koledžas infrastruktūras uzlabošanai

Autores foto

«GORS» – vairāk nekā koncertzāle

Saruna ar Latgales vēstniecības “GORS” vadītāju Diānu Zirniņu.

Marina Tetarenko

Latgales vēstniecība “GORS” kopš atklāšanas 2013. gadā kļuvusi par vienu no nozīmīgākajām kultūras vietām Latvijā. Tā nav tikai koncertzāle ar izcilu akustiku, bet arī radoša telpa, kur Latgale sastopas ar pasauli, saglabājot savu identitāti un vienlaikus atveroties jaunām idejām.

Diāna Zirniņa – Latgales vēstniecības un SIA “Austrumlatvijas koncertzāle” vadītāja Rēzeknē – harizmātiska, sabiedriska un enerģiska, viņa vienlīdz viegli atrod kopīgu valodu gan ar pasaules mēroga zvaigznēm, gan ar savas dzimtas pilsetas iedzīvotājiem. Patiesa Rēzeknes un Latgales patriote, Diāna ar lepnumu nes latgalisko kultūru pasaulē, padarot “GORU” par reģiona radošās dzīves simbolu.

Jau daudzus gadus tieši viņas vadībā koncertzāle “GORS” kļuvusi par īstu Latgales kultūras vēstniecību – šeit notiek koncerti, festivāli, semināri un izstādes, kas piesaista apmeklētājus no visas Latvijas. Diāna pēc savas dabas ir

darbaholiķe: vienmēr kustībā, vienmēr ar jaunām idejām un projektiem. Viņas biogrāfijā ir deju soļi tautas deju ansamblī “Dziga”, kas iemācīja mīlēt tradīcijas un strādāt komandā.

Radoša, iedvesmota un atvērta jaunajam, viņa prot pārvērst katru pasākumu par notikumu, bet katru tikšanos – par iedvesmas avotu. Tieši tāpēc mēs nolēmām aprunāties ar Diānu par to, ar ko šodien dzīvo “GORS”, kādi projekti viņu iedvesmo un ko nozīmē būt latgaliskās kultūras vēstnesim mūsdienu pasaulē.

Projekts «GORS» kā kultūras inovācija

Jūs jau no paša sākuma vadāt pirmo reģionālo koncertzāli Latvijā, kas kļuvusi par augsta līmeņa kultūras centru ar izcilu akustiku. Kā radās «GORS»? Kāds bija sākums? Kā jūs nokļuvāt šīs grandiozās struktūras vadībā?

– Katram iesaistītajam ir savs stāsts par to, kā radās koncertzāle «GORS», jo tā tapšana bija vairāki posmi, sākot no politiskā lobija, turpinot ar idejas izstrādi un projekta īstenošanu dzīvē. Šajā visā būtiska bija valsts apņemšanās veicināt profesionālās mākslas pieejamību reģionos, sekmeļot daudzfunkcionālo koncertzāļu būvniecību Rēzeknē, Cēsīs un Liepājā.

Patiesībā par koncertzāli pirmā sāka runāt Liepāja, un toreizējai kultūras ministrei Helēnai Demakovai radās rosinājums nevis domāt par vienu reģionu (kā tas dažreiz notiek), bet līdzīgi kā Igaunijā un Skandināvijas valstīs – rūpēties par mūsdienu prasībām atbilstošu kultūras piedāvājuma nodrošināšanu visos Latvijas novados. Ne mazāk būtiski ir tas, ka koncertzāles Latvijā tika būvētas arī tāpēc, ka akadēmiskās mūzikas atskaņošanai trūka akustiski atbilstošu telpu, kurās varētu uzstāties dažāda lieluma un sastāva kolektīvi. Secīgi tikpat būtiska bija arī konkrēto pašvaldību gatavība izbūvēt koncertzāles un rūpēties par to darbību, paredzot arī finansējumu. Rēzekne koncertzāļu vilcienā «ielēca» pēdējā, bet savu darbu paveica pirmā, un nu varam lepoties ar patiesi izcilu infrastruktūru, kas joprojām būtiski atšķiras un dažviet nav pārspēta.

Tomēr nekas jau nebeidzas ar ēkas izbūvi un iekārtu uzstādīšanu. Šī ēka ir jāpiepilda ar kultūras norisēm, notikumiem, konferencēm, jāpūlina cilvēki, lai to pilnvērtīgi varētu saukt par «GORU». Kādreiz noteikti par to varētu rakstīt grāmatu. Vien varbūt vēl jāpagaida daži gadi, jo ceļš uz koncertzāli bija nevienkāršs un arī emocionāls. Un te es nerunāju tikai par sevi, bet par koncertzāles izveidē iesaistītajiem un it īpaši pilsētas vadības risku. Zināms risks varbūt bija arī koncertzāles vadību uzticēt man, šķietami šajā jomā nepieredzējušai. Par to vienā no vietējiem laikrakstiem pat bija liels raksts, ko acīmredzot palīdzēja uzrakstīt kāds, kurš domes izsludinātajā konkursā neuzvarēja. Lasīju un domāju: «Nu, un kur lai lieku savus bakalaura un maģistra diplomus ekonomikā, vadībizinātnē, mārketingā, manu studiju pieredzi ārvalstīs? Tāpat kā darba pieredzi medijos, pasākumu rīkošanā, sabiedriskajās attiecībās un projektu vadībā?» Arī mana 13 gadu darba pieredze tā laika 30 gados nevienam neinteresēja. Nedaudz jau cilvēciņi skauz, ka citus tagad tā «nemazgā», bet, redzot, ko Rēzeknē esam paveikuši, ir ļoti laba sajūta.

Kā jūs šodien, 12 gadus pēc koncertzāles atklāšanas, formulējat Latgales vēstniecības «GORS» misiju? Kā kopš tā laika ir mainījusies uztvere?

– Mēs esam palikuši pie sākotnējiem pamatiem – veidot un uzturēt daudzveidīgu, augstvērtīgu kultūras vidi, nodrošinot piekļuvi profesionālajai mākslai un veicinot reģiona radošo attīstību. Pamats jau nemainās – mēs nesam latgalisko kodu. Joprojām vēlamies veicināt arī latgalisko pašapziņu un gribam, lai mēs visi spējam novērtēt to, kas mums ir.

Kā «GORS» saglabā un attīsta Latgales identitāti, neaprobežojoties tikai ar reģionālo formātu un nepārvēršoties par muzeja eksponātu?

– Latgalisko identitāti jau nesam mūsu nosaukumā, izvēloties nosaukumu «GORS», kas latviešu literārajā valodā nozīmē «gars». Atsauces uz latgaliešu valodu, piemēram, burta Y lietojumu, arī var saskatīt mūsu vizuālajās izpausmēs. Pirms koncerta viesiem teikt: «Vasali!» – tā ir ikdienišķa lieta. Mēs uzturam latgalisko identitāti, integrējot to mūsdienīgās programmās, radot jaunus projektus, iesaistot mūzikas profesionāļus un jauniešus.

Kultūra tās dažādās izpausmēs ir neapvēršams medijs, stāstot par latgalisko mūziku, tēlotājmākslu, vizuālajā mākslā, skatuves mākslā. Mēs cenšamies darboties kā atvērta kultūras platforma, kur Latgale nav muzeja eksponāts, bet aktīvs kultūras spēlētājs. Tajā pašā laikā vēl ir daudz kas darāms. Un te jārunā par sadarbību, resursu pieejamību un radošo un stratēģisko prātu potenciālu reģionā. Būfībā jau uz «GORA» piemēra spilgti redzams, kā mūsu latgaliskās kultūras vērtības iegūst daudz plašāku, ārpus reģiona skanējumu. Kaut vai, piemēram, ja skatāmies uz koncertizrādi «Latgales gredzens» vai Lauras Jēkabsones folk pasiju «Francis Trasuns».

Dažkārt šķiet, ka no mums tiešām gaida visas Latgales jautājumu risinājumu. Augstā portāls *chaika.lv* Daugavpilī jautāja cilvēkiem: vai zināt, ko nozīmē latgaliešu vārds «gors». Daudzi nezināja vārda nozīmi, bet zināja, ka tā ir koncertzāle. Un tad tu saņem vēstuli no apmeklētāja: «Redziet, jūs slikti strādājat, jo cilvēki nezina latgaliešu valodu.» «Bet vai tad mūsu pienākums ir mācīt?» retoriski atbildēju. Man šķiet, ka mēs aizraujamies ar uzdevumu deleģēšanu citiem, bet paši pārāk maz darām.

Turpinājums 16. lpp.

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. #SIF_MAF2025

Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise Plus»

Par projekta «Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis» rakstu saturu atbild to autori.

MAF
Mediju atbalsta fonds

«GORS» – vairāk nekā koncertzāle

Sākums 15. lpp.

Ceļš un personība

Bērnībā jūs sapņojāt par skolotājas darbu. Kā kļuvāt par kultūras centra vadītāju?

– Es labāk izvēlos vārdu 'koncertzāle', kas atšķir mūs no brīnišķīgajiem Latvijas kultūras centriem. Tāds terminoloģijas jaūtājums un atsauce uz kādreizējām bažām, ka lielās koncertzāles iztukšos kultūras namus. Bet tas tā nevar būt, jo mēs darbojamies visai atšķirīgā, plašākā segmentā un mūsu paspārnē nav, piemēram, rūpe par amatiermākslu un Dziesmu un deju svētku procesa nodrošināšanu. Mēs vairāk darbojamies ar skatu uz profesionālo mākslu un ar vēlmi iesaistīt arī latgaliskā radītājus.

Bet par sapņiem... Man bija divas sapņu profesijas – skolotāja un dziedātāja. Savā veidā šos sapņus piepildu šobrīd.

Jums ir izglītība ekonomikā, tiesību zinātnēs, komunikācijā un kultūrā. Kā šī pieredze un lomu kombinācija ietekmē jūsu vadības stilu?

– Nu re, mans pirmais maģistra grāds ir vadībizinātnē, bet kultūras izglītība man ir tāds nebeidzams un ilgstošs process. Tieši šobrīd ir doma, ka jāizbrīvē laiks un atkal jādodas studēt. Man vienmēr tas devis iedvesmu, struktūru un jaunas atziņas, spēju saskatīt zinātnes disciplīnu caurviju un pielietojamību praksē. Par savu vadības stilu pašai grūti runāt. Protams, ka to ietekmē gūtās zināšanas un pieredze, bet te lielu lomu tomēr ieņem personiskās īpašības. No tām nekur neaizbēgsi. Tagad jau stilīgi uzdot jautājumus mākslīgajam intelektam. Un par manu vadības stilu tas saka, ka tam piemīt degsme un neatlaidība, multidisciplināra pieredze, mērķtiecīga vizija un iedvesmojoša vadība, kā arī elastība un kopienas iesaiste. Es pati teiktu, ka ikdienā esmu liberāla un dodu komandai brīvību strādāt patstāvīgi, taču saglabāju stingru kontroli pār rezultātiem un, ja darbs nav paveikts, kļūstu ļoti prasīga un kategoriska.

Kāds bija visnegaidītākais pavērsiens jūsu karjerā?

– Iespēja ne tikai vadīt, bet arī veidot Latgales vēstniecību «GORS», kas ir pirmā reģionālā koncertzāle Latvijā.

Smagākais – Covid laiks

Kas ir visgrūtākais koncertzāles vadīšanā – finanses, personāls, programmas, projekti, publika?

– Es negribu šo visu saukt par grūtībām, bet par normāliem izaicinājumiem, darbiem, kas jāpadara. Bijuši dažādi periodi. Esot pirmajai koncertzālei, bija izaicinājums radīt izpratni, kas ir reģionāla koncertzāle. Mums bieži apšaubīja koncertzāles nepieciešamību, turklāt ekonomiski nevienkāršā novadā. Jau pirmajos gados šīs bažas pagaisa pilnībā. Arī izveidot darboties spējīgu, zinošu un aizrautīgu komandu ir bijis liels darbs. Turklāt šie cilvēki ir jānotur, jāmotivē.

Smagākais bija Covid laiks, kad meklējām jebkādas iespējas darīt, noturēt publiku un saglabāt savu darbību. Darīt, nevis nedarīt un vaimanāt. Finansiālais izaicinājums bijis aktuāls vienmēr un kļūst aizvien aktuālāks, jo mēs taču redzam, ka uztvere pret kultūras sektoru ir pilnīgi aplama. Visas budžeta griešanas visos līmeņos sākas ar kultūru, aizmirstot, ka kultūra nav tikai nācības pamats, tā veido domājošu cilvēku, tā sekmē ekonomisko aktivitāti un piederību valstij, ir arī drošības jautājums. Šo visu redzot, pārņem bažas par to, kas notiek. Tomēr dienas beigās gribas, lai tie, kuri nāk uz «GORU», nedomā par grūtībām, bet par to, kādas emocijas, pārdomas rodas, piedzīvojot kultūras norises.

Radošums un reģionālā kultūras līderība

Kā ģimene un meitas piedzimšana ietekmēja jūsu prioritātes un darbu?

– Pozitīvi (*smaida*). Vēl viena šķautne, caur kuru skatīties uz pasauli. Vēl viena iespēja iemācīties balansēt ģimenes dzīvi un darbu, ko arī mīlu. Jokoju, ka līdz ar Agneses piedzimšanu vairs neesmu 24/7 «GORĀ». Bet es arī caur viņu redzu, kā kultūras piedzīvošana ietekmē bērnus. Un tas ir vērtīgi.

Kas jums ir galvenais – kultūras misija, milzīgas ēkas pārvaldīšana vai kvalitātes nodrošināšana?

– Cits bez cita nevar. Kultūrā jau mēs visi strādājam ar misijas apziņu. Kvalitāte un iesaiste vienmēr būs svarīga. Nu, bet bez saimnieciskām un piezemētām lietām, t. sk. infrastruktūras uzturēšanas, nekas jau nevarēs notikt. Man labā nozīmē patīk šī savādā situācija, kad jāspēj paturēt to visu vienkopus. Garlaicīgi nav. Ir interesanti.

Kā «GORS» saglabā un attīsta Latgales identitāti, nenoslēdzoties tikai reģionālajā formātā?

– Šis laikam jājautā visiem Latgales kultūrā esošajiem. Paši sev arī uzdodam šo jautājumu un redzam, ka gan mūsu rosināti, gan mūsu iedvesmoti ir tik daudzi vērtīgi notikumi, kas latgalisko nevis iekonservē šaurā reģionālā ietvarā, bet, tieši otrādi, nes pāri robežām. Tie ir starpžanri, mākslinieku un radošo cilvēku sadarbības. Visu pat neuzskaitīt. Skaidrs, ka Latgaliešu kultūras gada balvas «Boņuks» organizēšana un norise ir centrālais notikums. Un tieši tajā mēs sastopamies ar pašu latgaliešu pretstatītiem viedokļiem. Nereti redzam, cik emocionāli uztver šķietamos «ienācējus» latgaliskajā. Es nedomāju, ka mums jāveido latgaliskais rezervāts. Dažkārt ir pārsteidzoši redzēt, cik ļoti kāds cenšas šķirot to, kuram ir tiesības un kuram nav tiesību skar ties latgaliskajam klāt. Un tad paiet laiks, norimstas emocijas, un mēs lasām, klausāmies un novērtējam tik daudzus brīnišķīgus, paliekošus darbus. Latgaliskais nav ierobežojams ģeogrāfiskajā piederībā. Tik daudz Latvijā brīnišķīgu cilvēku ir devuši savu pienesumu, savu skatījumu un interpretāciju latgaliskajam. Esam piedzīvojuši un arī līdzdarbojušies vairākos nozīmīgos pasākumos, kuriem skanējums ir plašs. Jau sākot no mūsu atklāšanas koncerta, skanot latgaliešu valodā, līdz pat pašējiem notikumiem, piemēram, līdz pat pasijai «Francis Trasuns», Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra festivālam «Vasarnīca». Tam seko citi jaundarbi, izstādes, koncertiestudējumi.

Kurus «GORA» projektus jūs uzskatāt par nozīmīgākajiem un kāpēc?

– Strādājot 12 gadus, šis nekad nebūs atbildams jautājums. Mums ir tāda notikumu dažādība tik dažādos žanros, ar tik dažāda mēroga mākslas personībām. Un visi ārkārtīgi vērtīgi. Vienkāršāk būtu uzskaitīt tos notikumus, kas tādi nav, ir ikdienišķi un pārejoši. Bet mans uzdevums nav nopelt, bet censties pašai mācīties un celt.

Ja «GORAM» nebūtu nekādu budžeta ierobežojumu, ko jūs darītu vispirms?

– Netērēju laiku šādiem nereāliem sapņiem. It īpaši tik jutīgos finansiālos un politiskos apstākļos. Man patīk sapņot, bet es labāk enerģiju tērēju lietderīgāk. Skaidrs, ka manas prioritātes būtu cilvēki, programma, infrastruktūra un iesaiste.

Vai jums ir krīzes pārvarēšanas «formula»?

– Man zināmā mērā patīk krīzes, jo, lai izkļūtu no tām, jārod jauni risinājumi. Formulas nav. Protams, tu centies paredzēt krīzes un to, kā rīkosies. Bet tad atnāk tā krīze un tu uzzini reālos apstākļus. Šādos brīžos svarīga gatavība un elastība. Lai gan, ja godīgi, krīzes ne vienmēr tikai stiprina. Tās māk arī izsmelt. Un tad ir jautājums, cik ātri tu atgūsti savu resursu un palīdz atgūties citiem.

Cilvēki un iedvesma

Jūs teicāt, ka iedvesmojaties no cilvēkiem. Vai ir kādi konkrēti piemēri, kad tikšanās ar kādu cilvēku mainīja jūsu uzskatus?

– Man tiešām ir veicies ar sastaptajiem cilvēkiem. Kāds ar skaļāku vārdu, kāds ne tik skaļu, bet ir mani mācījuši, iedvesmojuši, stiprinājuši. Gan mani skolotāji un pedagogi, gan darba devēji, gan kolēģi. Un, protams, arī mūsu cilvēki, ar kuriem lepojamos visā pasaulē. Uzskatus gan neesmu mainījis, drīzāk saskatījusi jaunas šķautnes. Protams, ir neaizmirstami mirkļi. Esmu pateicīga par iespēju pārņemt dažus vārdus, kas bieži vien ir vairāk nekā garas sarunas, ar maestro Raimonu Paulu, režisoru Jāni Streiču. Man atmiņā vienmēr paliks pēc koncerta mirklis no Ivetas Apkalnas, Bavārijas radio orķestra koncerta, kad piesēsti blakām joprojām sajūtās klātesošajam diriģentam Marisam Jansonam un saproti – esi vairākus centimetrus virs zemes. Un tu nerunā tikai par pasaules koncertzālēm, tev jautā: «Kā tas nācies, ka jums Rēzeknē ir tik brīnišķīga koncertzāle sanākusi?» Un tādu mirkļu ir daudz. Vienkārši tie jāsasaka.

Kāda grāmata, filma, koncerts vai uzstāšanās atstāja uz jums spēcīgu iespaidu pēdējā laikā?

– Ļoti grūts jautājums, jo pasākumi, notikumi visai ātri nomaina citu citu. No filmām – joprojām mūsu «Straume». No kultūras norisēm – Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki, tieši deju lielkoncerts, jo starp tūkstošiem dejotāju bija arī mana

meita. No «GORĀ» notiekošā – Elīnas Garančas solokonzerts un «Nielslens Lielsliens». Diametrāli pretēji, bet katrs īstajā laikā piedzīvots. Nu un tad vēl «Prāta Vētra», Iveta Apkalna (*attēlā*), «Coldplay» un Džastins Timberleiks. Vienīgais, ko neminēju kā pēdējo, ir grāmata, jo sajūta, ka dzīvojam tik birokrātiskā laikā, kad vairāk sanāk lasīt likumus, noteikumus, nolikumus un līgumus. Tas gan nogurdina.

Kāds kompliments par «GORU» visvairāk palicis atmiņā?

– Tādu ir daudz. Nevarēšu atbildēt. Man patīk tā WOW sajūta, ko joprojām bieži redzam kā no apmeklētājiem, tā arī māksliniekiem.

Kā jūs atpūšaties no darba, ja dzīvē ir tik daudz notikumu? Kas dod jums spēku?

– Es nevaru sūdzēties, ka mani piedzīvotie notikumi ir smagnēji. Gluži otrādi. Bet mainīt ikdienas rutīnu noteikti vajag. Un to vislabāk ir izdarīt, vismaz uz dažām dienām kaut kur dodoties prom. Vai nu tas būtu vienas dienas izbrauciens gar robežu uz Viļaku, vai koncerts Tallinā, vai brauciens ar vilcienu uz Varšavu.

Ja šobrīd te ienāktu skolēni, ko jūs viņiem pastāstītu par to, kāpēc vajadzīga kultūra?

– Es gribētu viņiem palīdzēt novērtēt, ka kultūra viņus dara bagātākus, brīvāk domājošus un radošus. Tiem, kuri piedzīvo un rada kultūras norises, ir labā nozīmē citāda domāšana, viņi nebūs pakalpiņi, pavēļu pildītāji, bet gan personības. Tas ir lielisks veids, kā pašam veidot savu attieksmi pret dzīvi, cilvēkiem un notikumiem.

Ko par «GORU» rakstīs avīzēs pēc desmit gadiem?

– Tie ātri paskries. Varbūt par to, ka pērkam jaunu aprīkojumu, atklājam arvien vairāk pasaules mēroga zvaigžņu, te notiek festivāli un cilvēku straume neizsīkst. Mūsu restorāns ieguvis *Mischelin* zvaigzni. Ir papildus izbūvēta mājīga kinozāle. Nu un daudzi valsts līmeņa pasākumi notiek te, arī ātrvilciens un ātrgaitas šoseja palīdz cilvēkiem daudz ērtāk te nokļūt. Un blakus darbojas neliela lidosta. Un ir jauna viesnīca. Es iepriekš teicu, ka netērēju enerģiju nereāliem sapņiem, bet tas nenozīmē, ka sapņot nevajag. Vajag! Vien šim vajadzīgs, iespējams, vairāk nekā 10 gadi, un ne tikai laiks, bet arī cilvēki, kuri spēj.

Diānas Zirniņas stāsts pierāda, ka kultūra nav tikai pasākumi un ēkas – tā ir ticība, darbs un aizrautība, kas spēj mainīt veselu reģionu. «GORS» šodien ir Latgales vizītkarte un vienlaikus apliecinājums tam, ka reģionos dzimst idejas ar pasaules mēroga skanējumu.

Pēc šīs sarunas gribas novēlēt gan Diānai, gan visai «GORA» komandai saglabāt degsmi, drosmi un spēju iedvesmot citus. Lai arī turpmāk koncertzāle būtu vieta, kur Latgales gars satiekas ar pasauli un kur katrs viesis aiziet mājās ar sajūtu, ka kultūra dara mūs bagātākus un stiprākus!👁

Foto no Diānas Zirniņas personīgā arhīva

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. #SIF_MAF2025

Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise Plus»

Par projekta «Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis» rakstu saturu atbild to autori.

MAF
Mediju atbalsta fonds